

І так щодня

КУПИТИ

Щодня в іншому тілі. Щодня в іншому житті. Щодня закоханий в одну й ту ж дівчину.

Дух А вже звик до свого нестабільного життя. Кожного дня він прокидається в новому тілі, і щоразу — це нова особистість, нові обставини. Він бачить світ очима різних людей, розмовляє їхніми голосами, пізнає життя через їхні відчуття. Він дотримується чітких правил: не прив'язуватися, не привертати уваги, не втручатися в чужі справи. Але все змінюється, коли він прокидається в тілі Джастіна і зустрічає його дівчину Ріаннон. З того моменту правила більше не діють, тому що А нарешті знаходить когось, з ким хоче бути завжди, день за днем, і його химерне життя набуває сенсу.

Роман Девіда Левітана «І так щодня» — містична драма про кохання, стосунки, дорослішання і пошук відповіді на питання: чи можна по-справжньому любити когось, хто постійно змінюється?

Я прокидаюсь.

Щойно розплющую очі, найперше маю з'ясувати, хто я. Мова не лише про тіло — треба пролупити очі та роздивитися, якого відтінку сьогодні шкіра моїх рук, світла чи темна, чи волосся в мене довге, а чи коротке, чи тіло моє опецькувате або й струнке, хлопець я чи дівчина, шкіру маю рябу або гладеньку. До тіла пристосуватися найпростіше, надто коли вже призвичаївся щоранку прокидатися у новому. Інша річ - життя, оте додаткове обрамлення тіла, що його часом важкувато підхопити на льоту.

Щодня я — інша людина. Тобто я — це я, і я це знаю, але водночас я той, хто кожного ранку прокидається кимось іншим. І так було завжди, скільки себе пам'ятаю.

Ось як це відбувається: я прокидаюсь, розплющую очі, розумію, що ось він — новий ранок, і ось я знов у новому місці. Нова біографія одразу ж вривається у свідомість, такий собі вітальний подарунок від «не-моєї» частини розуму. От сьогодні я Джастін. Звідкілясь я це знаю — звати мене Джастін, — але водночас я усвідомлюю, що насправді я не зовсім Джастін, я лишень позичив життя того Джастіна на один-єдиний день.

Роздивляюсь довкола і розумію, що це його, Джастінова, кімната. Це його дім. Будильник спрацює за сім хвилин. І хоча я ніколи не прокидаюсь в тому самому тілі двічі, я вже знаю, хто той Джастін за один. Одяг розкиданий. Відеоігор в нього набагато більше, ніж книжок.

Спить у трусах-боксерах. І судячи з того, як смердить з його рота, той ще курець. Але не настільки затятий, щоб цигарка була найпершим, чого б він жадав, щойно прокинувшись.

«Доброго ранку, Джастіне», — кажу сам до себе. Дослухаюсь до звуку його голосу. Низький. Як завжди не схожий на той голос, що я собі чую в голові. Джастін не надто дбає про себе. Шкіра голови свербить і чухається.

Важкі повіки він заледве здатен розліпити. Спить мало, вочевидь, недостатньо. Ох, я вже знаю наперед, що сьогоднішній день мене навряд чи потішить!

Це тяжко — бути в тілі когось, хто тобі не подобається, бо так чи сяк, а ти маєш ставитися до того тіла з повагою. Мені траплялось шкодити людським тілам у минулому, і щоразу нова помилка болісно нагадує мені про це. Тож тепер я намагаюсь бути обережним.

Що я помітив: кожна людина, в чиєму тілі я тимчасово оселяюсь, приблизно мого віку. Я не стрибаю щодня з тіла підлітка в стариганя, із шістнадцяти у шістдесят.

Зараз це тільки шістнадцять. Я не знаю, як це працює.

Або чому. Я вже давно облишив спроби з'ясувати. Я про це ніколи не дізнаюсь, принаймні не більше, ніж усвідомлюють звичайні люди про власне існування.

З часом вдовольняєшся тим, що ти просто є. І з'ясувати «чому» не вдасться. Ти можеш мати власні здогади, але жодних на те доказів. Тож мені лишаються самі факти, а не почуття. Факт, що це Джастінова кімната, але я й гадки не маю, подобається вона йому чи ні. Можливо, він замислив повбивати власних батьків, що сидять у сусідній кімнаті? А може, він страшенно засмутиться, якщо матуся вранці не загляне побажати йому доброго ранку і пересвідчитися, чи, бува, не проспав він? Важко сказати. Виглядає на те, що ту частину свідомості людини, яка відповідає за подібні відчуття, відсуває на задвірок моя особистість. І хоча мене тішить можливість хоч трохи лишатися самим собою, але така-сяка підказочка від того, з ким я розділяю тіло, не завадила б! Втім, у кожного з нас свої секрети, надто якщо придивлятися зсередини.

Будильник надривається. Я хапаю сорочку та джин-си, але щось підказує мені, що це та сама сорочка, яку

Джастін уже вдягав учора. Тож вибираю іншу. Тягну одяг із собою до ванної кімнати, натягаю на себе після душу.

Джастінові батьки зараз на кухні. Вони навіть не здогадуються, що з їхнім сином щось не те. Я ж бо маю 16 років практики за плечима. Я не припускаюсь помилок. Принаймні більше не припускаюсь.

Я з легкістю «зчитую» його батьків: вранці Джастін не надто балакучий, тож і мені не треба з ними розмовляти. Я ж бо наловчився відчувати, чого очікують від мене, або ж навпаки, не очікують. Тож я напихаюсь сухим сніданком, залишаю після себе брудну тарілку в рукомийнику, хапаю Джастінові ключі та йду геть. Вчора я був дівчиною з містечка десь за дві години їзди звідси. За день до того — хлопцем із міста на відстані трьох годин автомобілем. Та я вже й забув, якими вони були. Мушу забувати їх, аби не забути самого себе.

Джастін слухає гучну та гидку музику на гучній і гидкій радіостанції із гучним і гидким діджеєм, який гучно та гидко жартує — отакий-от у нього ранок. Це все, що мені треба знати про Джастіна, серйозно. Я маю доступ до його пам'яті, тож знаю, як знайти дорогу до школи, його паркувальне місце та шафку. І комбінацію коду до неї.

А ще імена всіх, з ким він вітається у шкільних коридорах.

Часом мені несила виконувати всі ці завчені рухи.

Я не маю насаги відтягнути себе за шкірку до школи і пронидіти там аж цілий день. Тоді я прикидаюсь хворим, лишаюся в ліжку і читаю книжки. Та іноді й лінощі мене до біса виснажують, і тоді я наважуюсь випробувати себе новою школою, новими друзями. Всього на день.

Поки я витягаю із шафки Джастінові книжки, то відчуваю якийсь порух десь позаду мене. Я розвертаюсь — дівчина, що стоїть неподалік, аж світиться кожною своєю емоцією, випромінюючи нетерплячість та очікування, знервованість та одночасне захоплення. Мені не потрібен доступ до Джастінових думок, щоб знати напевне — то його дівчина. Ніхто б інший так не реагував на його присутність, ніхто б так не збентежився, побачивши його. Вона гарненька, але сама того не розуміє. Ховає обличчя за волоссям, щаслива бачити мене і нещаслива від того водночас.

Звати її Ріанон. І на якусь мить — коротесеньку — я думаю собі: о так, це ім'я їй ідеально пасує. Не знаю чому. Я ж її не знаю. Але це добре. Бо це точно не думки Джастіна. Це мої власні, і я щосили намагаюсь їх ігнорувати. Я, який «я», — не той самий хлопець, з ким вона хоче зараз говорити.

КУПИТИ